

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR : ION N. CESADESCU

REDACTOR-PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla, . . . 45 lei
6 luni 20
3 luni 10
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Curtea de Casație, secția II : D. Luca și A. Mumuianu cer ștergerea din listele electorale din jud. Argeș a D-lui D-r St. Minovici ;

Idem : I. Ciolac cu Lucreția Ciolac ;

Idem : D. Marinescu, Gh. Cristescu și I. Frimu recars în afacerea turburărilor sindicaliste ;

Curtea de apel București s. I : P. N. Solomonescu cu Elena Preda ;

Idem și Trib. Prahova s. I : Coralia V. Constantinescu cere reînnoire inscripțiunei hipotecare ;

Trib. Putna s. I : Ecaterina N. Gavrilescu urmărire imobiliară ;

Trib. Notariat Ilfov : Petre I. Pescaru, contestație la pânzarea imobiliară ;

Judecătoria Ocol Rural Suraia-Putna : Vasile, Neculai și George P. Nica cu Marioara I. D. G. Toader.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 2 Martie 1910

Președenția d-lui N. MANDREA, președinte

D. Luca și A. Mumuianu cer ștergerea din listele electorale din județul Argeș a d-lui D-r St. Minovici

Drept electoral. — Alegător având domiciliul politic într'un județ, în care și-a exercitat dreptul de vot. — Dacă faptul votării și în alt județ în care se mai găsea înscris, poate atrage ștergerea celui alegător din listele electorale ale județului în care și avea ales domiciliul politic. (Art. 35 din legea electorală)

Dacă un alegător votează într'un județ în care nu avea domiciliul politic, și în care n'a cerut să-și schimbe domiciliul politic, numai pe temeiul că se vede înscris în listele făcute și pentru acest județ, aceasta este un abuz, pentru care eventual alegătorul poate fi urmărit penalicește precum declară și art. 120 din legea electorală, mai cu seamă când el ar fi votat în același colegiu al județului în care și are domiciliul politic ; această votare abuzivă însă, nu implică o schimbare a domiciliului politic și nu poate legitimă ștergerea din listele colegiilor județului în care și avea domiciliul politic și și-a exercitat dreptul de alegător, pentrucă o schimbare a domiciliului politic dintr'un județ într'altul nu se poate face de cât prin declarațiile prescrise de art. 35 din legea electorală.

Deciziunea 194/910.—Respins, după divergență, apelul făcut de D. Luca și A. Mumuianu, contra deciziunii electorale a Curții de apel București, secția IV, No. 45/910, dată în proces cu Dr. Șt. Minovici.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Al. Dumitrescu din partea apelanților ; și

Pe d-l avocat Cernescu, în combateri.

Deliberând,

Având în vedere că se cere ștergerea d-lui Dr. Șt. Minovici din listele electorale pentru colegiul I Cameră și Senat ale județului Argeș, pentru motivul că el ar fi figurat și în listele electorale ale jud. Ilfov precum oral a susținut imputernicitul contestatorilor apelanți ;

Considerând că în privința dobândirii domiciliului politic, articolul 35 al legii electorale, declară că alegătorul, după alegerea sa, are domiciliul politic în orașul sau în județul în care plătește darea directă sau unde își are proprietatea ori principalul așezământ, iar în cazul când plătește darea sau are proprietăți în mai multe județe, alegătorul poate a-și alege domiciliul politic în oricare din acele județe, trebuind a face declarațiile prescrise prin art. 35, alin. 2 din legea electorală ;

Considerând că dreptul de alegător nu se poate exercita de cât într'un singur colegiu al unui județ, de unde rezultă că alegătorul înscris în listele de alegători ale colegiilor I ale județului în care își avea domiciliul politic, nu poate vota în alt județ, chiar dacă este înscris în listele colegiilor din acest județ ;

Că pentru ca să poată vota în județul în care nu și avea domiciliul politic, trebuia să-și schimbe domiciliul politic prin declarațiile de schimbare de domiciliu, conform art. 35, precum asemenea indică art. 36 al legii electorale ;

Considerând că dacă un alegător votează într'un județ în care nu avea domiciliul politic, și în care n'a cerut să-și schimbe domiciliul politic, numai pe temeiul că se vede înscris în listele făcute și pentru acest județ ; aceasta este un abuz, pentru care eventual, alegătorul poate fi urmărit penaliter, precum declară și art. 120 din legea electorală, mai cu seamă când el ar fi votat în același colegiu al județului în care își avea domiciliul politic ; dar această votare abuzivă nu implică o schimbare a domiciliului politic și nu poate legitimă ștergerea din listele colegiilor ale județului în care își avea domiciliul politic și a exercitat dreptul de alegător, pentru că o schimbare a domiciliului politic dintr'un județ într'altul nu se poate face de cât prin declarațiile prescrise de art. 35 din legea electorală ;

Considerând că din expresiile ultime din art. 35 din legea electorală «pentru a nu figura de cât într'o singură listă» rezultă, că dacă făcându-se listele și înscrisi-

du-se de oficiu în listele colegiului I, cu deosebire acei cari au imobile în acest județ, nu se poate a se cere ștergerea din listele județului în care alegătorul își are domiciliul politic; ci, cel mult, ar fi a se ști dacă poate fi menținut și în listele altui județ dacă n'a cerut să fie înscris;

Considerând că fiind constatat că d-l Dr. Șt. Minovici a avut domiciliul politic în județul Argeș în ale cărui liste este înscris, și a exercitat drepturile politice în județul Argeș, nu poate fi șters din listele acestui județ pentru că abuziv ar fi luat parte la alegerea colegiului I de Senat din județul Ilfov, în care asemenea este înscris și fără să fi cerut schimbarea domiciliului politic de la Argeș la Ilfov;

Că de aceea apelul fiind neîntemeiat, are a fi respins; Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul, etc.

Audiența dela 2 Aprilie 1910

Președenția d-lui N. MANDREA, Președinte

I. Ciolac cu Lucreția Ciolac

Divorț. — An de încercare. — Sentința care acordă acest an de încercare. — Dacă ea poate fi supusă apelului. — (Art. 241 și 244 din codul civil).

Sentința tribunalului prin care în materie de divorț se dă părților un an de încercare, conform art. 241 din codul civil, nu e supusă apelului, atât conform regulilor de procedură civilă, cât și conform art. 244 din codul civil, căci aceea sentință nu e definitivă, ci ea fixând anul de încercare, tribunalul rămâne investit, până după expirarea anului acordat, când părțile nerevenind la împreună viațuire, același tribunal pronunță hotărârea definitivă de despărțenie.

Deciziunea 63/910. — Respins recursul făcut de Ilie Ciolac contra deciziei No. 10/910 a Curții de apel Galați s. II, dată în proces cu Lucreția Ciolac.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Tache Ionescu în dezvoltarea motivului de casare:

Pe d-l avocat Sadoveanu în combateri, și

Pe d-l Procuror Stătescu în concluziuni;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 241, 244, 229 din codul civil comb. cu 323 din proc. civilă. Curtea de apel Galați numai prin violarea acestor texte de lege socotește ca definitiv și neapelabil jurnalul trib. care în materie de divorț acordă soților un an de încercare, întrucât prin nici un text de lege nu se interzice formal acest drept de apel care după principiile generale, este admis oriând și în orice materie în afară de cazurile în care un text special și categoric îl interzice».

Având în vedere că din deciziunea supusă recursului rezultă că Curtea de apel a declarat că nu există drept de apel contra sentinței tribunalului prin care se acordă soților un an de încercare și, în consecință, a respins apelul făcut de recurentul Ilie I. Ciolac contra jurnalului Tribunalului Botoșani No. 5888 din 1909 ca inadmisibil;

Considerând că sentința tribunalului prin care în materie de divorț se dă un an de încercare, conform articolului 241 din codul civil, nu supusă apelului atât conform regulilor de procedură civilă cât și conf. art. 244 din codul civil; că acea sentință nu e definitivă astfel că tribunalul să fie desinvestit de cercetarea cauzei ci ea fixând anul de încercare, tribunalul rămâne investit, și de aceea după expirarea anului dacă părțile nu revin

la împreună viațuire, după cererea reclamantului tribunalul fixează termen, la care tribunalul pronunță hotărârea definitivă de despărțenie: că, prin urmare, tribunalul nu se desinvestește decât prin această din urmă hotărâre și numai contra aceste se poate face apel nu însă contra sentinței prin care se declară anul de încercare care are caracterul unor sentințe preparatorii sau premergătoare;

Considerând că principiul din procedura civilă că numai sentințele definitive sunt supuse apelului e consacrat în materie de divorț anume prin art. 244 din codul civil;

Considerând că a susține posibilitatea apelului contra sentinței tribunalului prin care fixează anul de încercare ar avea de consecință că Curtea de apel să poată judeca fondul fără ca acesta să fi fost judecat de tribunal sau, s'ar putea crede că s'ar putea face apel de 2 ori atât contra sentinței preparative, cum e sentința relativ la anul de încercare, cât și contra sentinței definitive a tribunalului pronunțată conform art. 242 din Codul civil, rezultate inadmisibile combătute atât după principiile generale de procedură cât și conform articolului 244 din codul civil;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

Audiența dela 18 Mai 1910

Președenția d-lui I. DUCA, Consilier

D. Marinescu, Gh. Cristescu și I. Frimu recurs în afacerea turburărilor sindicaliste

Delict politic — Când există un asemenea delict. — Violente exercitate contra puterii administrative, nefăcute în scop politic. — Dacă asemenea fapte pot constitui un delict politic. — Faptul mai multor persoane de a huidui și a arunca cu cărămizi în agenții poliției. — Cazul când asemenea fapte ar putea constitui crima de rebeliune.

Deși legiuitorul nostru nu definește delictul politic, nici nu face o enumerațiune a acestor delict, doctrina însă a stabilit că există delict politic atunci când se întreprinde un atac nedrept exclusiv contra ordinii politice a Statului, pentru motive politice și cu scopul de a schimba ordinea Statului în tot sau în parte.

Astfel, nu se poate considera ca delict politic violentele exercitate contra puterii administrative, dacă nu sunt făcute cu scop politic de a suprima această putere, adică a schimba ordinea existentă a Statului în părțile ei principale, sau să aducă numai atingere ordinii politice.

2. Faptul mai multor persoane de a huidui și a arunca cu cărămizi în agenții forței publice, nu poate constitui crima de rebeliune, atunci când agenții poliției nu se găsesc în executarea unui ordin al autorității politice, administrative sau judecătorești sau în executarea legilor, ci ei nu făceau decât să păstreze ordinea și liniștea publică.

Deciziunea 1053/910. — Respins recursul făcut de D. Marinescu, Gh. Cristescu și I. Frimu, contra deciziei No. 121/910 a Curții de apel Buc. s. I.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați C. Mille, Radu Rosetti și P. Borș în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l Procuror St. Stătescu, în concluziuni;

Deliberând.

Asupra motivului I de casare:

I. «Incompetința ratione materiae, exces de putere și violarea art. 105 din constituție. Muncitorii sindicalisti adunați în seara de 19 Octomvrie 909 în sala Societ. lor «România

Muncitoare» calea Victoriei 91, în număr însemnat, nefcând toți în acea sală au protestat prin graiul diseriilor o-ratori în contra unui act de guvernământ crezut de dănsii arbitrar. Este vorba de expulzarea din țară a unui membru al lor Dr. Racovschi. care voind a se reintoarce în patria sa, căci muncitorimea îl considera ca conațional al lor iar nu ca străin cum a fost calificat de guvern a fost prins la frontiera și reexpulzat terminându-se întrunirea în locul închis, în zisa sală, ei au eșit cu toți afară pe stradă îndrumându-se către Episcopie pe calea Victoriei în scop de a se duce la Ziarul politic «Adevărul» care patrona ideile lor, în scop de a manifesta față în contra arbitrarității guvernamentale; or asemenea întrunire zgometoasă în împrejurările indicate și cu scopul ce se viza este cu toată evidența un delict având absolut un caracter politic. Legea nu definește ce e drept, în ce constă un delict politic dar doctrina unanım stabilește că infracțiunile care se referă și ating organizația socială și politică, care stigmatizează actele de guvernământ a deșitorilor poliției, sunt fără îndoială delictice politice și nici cum delictice de drept comun. Insași decizia Curței de apel atacată cu acest recurs recunoaște caracterul politic al acestei întruniri din sala muncitorimeii române, dar printr-o contradicție neexplicabilă și neadmisibilă o deveseste de acest caracter, pe dată ce muncitorii eșind din sala nu încetează de a manifesta în stradă zgometos. De asemenea trunchează și denegă scopul ulterior al întrunirii care era după cum însași apărarea susținea în apel, de a merge la Ziarul politic «Adevărul», pentru a continua acolo manifestarea și protestarea ce se făcea. Astfel fiind faptele dacă dezordinea urmată a avut de efecte pe lângă loviturile suferite de mulți muncitori ca să fie răniți și vre-o zece agenți polițieniști, cum se afirmă responsabilitatea cade toată asupra colectivității întregi a manifestațiilor, constituind împotrivirea ei cu consecințele întâmplante un delict exclusiv de natură politică și ca atare după art. 105 de competența jurului staționat pentru aceasta. Deci instanțele de drept comun arogându-și atribuția să ne judece și să ne condamne căci-va cari i-au plăcut, a comis un adevărat exces de putere a violat art. 105 din constituție și au judecat fără competență.

Având în vedere deciziunea supusă recursului prin care recurenții au fost condamnați la câte trei luni închisoare corecțională, pentru delictul de ultragiu cu răniri, prevăzut și pedepsit de art. 185 și 186 din Codul penal;

Considerând că prin această decizie Curtea de apel constată, în fapt, că un număr mare de muncitori sindicaliști și de socialiști au ținut, într-una din sălile societății lor, o întrunire pentru ca să protesteze contra unui act de guvernământ; că, după terminarea acelei întruniri, muncitorii au eșit în stradă unde erau postăți câțiva agenți polițieniști în mic număr, numai pentru menținerea ordinii; că muncitorii voind a se îndrepta într-o direcție în care li s'a pus în vedere că nu le este permisă trecerea, n'au voit să asculte de recomandățiunea făcută de agenții polițieniști și cu sila au încercat să străbăta cordonul de sergenți, reușind a-l da înapoi; că agenții, văzând că nu-s în stare a rezista numărului mare de muncitori, au chemat în ajutor, prin semnale, alți agenți; că, acum rezistența fiind mai mare, și muncitorii văzând că nu pot rupe cordonul spre a merge în direcția în care voiau, au început a huidui și a arunca cu cărămizi în agenți; că, deși învâlmășala a fost mare și mulți muncitori au atacat și rănit pe agenții polițieniști, nu s'a putut însă stabili cu precizie probe de culpabilitate, decât în contra recurenților de astăzi;

Considerând că astfel precum sunt arătate faptele de către Curtea de apel, nu poate fi vorba în speță de un delict politic, de oarece, chiar dacă am considera ca un act politic întrunirea muncitorilor spre a protesta contra unui act izolat și anume că unul din conducătorii lor fusese expulzat de către guvern, totuși întrunirea fiind terminată și ei părăsind locul unde se adunase, după cum constată Curtea de apel, nu se mai găsseau în exercitarea dreptului lor politic, când, împinși numai de

voiața de a nesocoti ordinele autorității și de a se răsbuna asupra agenților forței publice cari îi împiedicase a se duce în atrupament în direcția voită de ei, au comis faptul arătat;

Considerând că deși legiuitorul nostru nu definește delictul politic, nici nu face o enumerațiune a acestor delictice, doctrina însă a stabilit că există delict politic atunci când se întreprinde un atac nedrept, exclusiv contra ordinii politice a Statului, pentru motive politice și cu scopul de a schimba ordinea Statului în tot sau în parte; unui, fără a se mai preocupa de scopul care se urmărește, consideră ca delictice politice și pe acelea cari aduc atingere exclusiv ordinii politice;

Considerând că, după oricare din aceste definițiuni, nu se pot considera ca delict politic violențele exercitate contra puterii administrative, dacă nu sunt făcute cu scopul politic de a suprima această putere, adică a schimba ordinea existentă a Statului în părțile ei principale, sau să aducă numai atingere ordinii politice; că dar, în speță, faptul recurenților de a răni, prin aruncare de cărămizi, pe agenții forței administrative, cari își îndeplineau îndatorirea de a menține ordinea și libera circulațiune pe strade, nu poate fi considerat ca un delict politic, chiar dacă a fost săvârșit cu ocaziunea exercitărei unui drept politic, căci n'a fost îndreptat exclusiv în contra ordinii politice; că, afară de aceasta, delictul comun săvârșit cu ocaziunea sau în timpul exercitărei unui drept politic, nu-și schimbă caracterul său de delict comun;

Că astfel fiind, faptul muncitorilor, arătat mai sus, nu poate constitui un delict politic și deci instanțele ordinare erau competente a-l judeca, așa că motivul de casare este nefondat

Asupra motiunii II de casare:

«Greșită aplicare a art. 185 și 186 din Codul penal și exces de putere. Aceste tute de legi privesc faptele personale și individuale când cuture individ ultragiază sau lovește pe un funcționar sau pe vre-un agent al forței publice alându-se în exercițiul unui serviciu public sau cu ocaziunea unui atare serviciu nu în cazul când atari violențe se fac și se urmează de către indivizi adunați în cete mari sgromotoase pe strada. Insași Curtea recunoaște atare lucru însă crede a estinde prin analogie ceea ce nu e admisibil în penal și la violențele urmate de unui individ dintr'un atrupament, când rezultă o relațiune intimă între faptul rebelilor cu leziunile urmate. O asemenea extensivă interpretare este o născocire a precitațiilor articoli de lege și un exces de putere».

Considerând că deși Curtea de apel arată că un număr mai mare de agenți polițieniști au fost loviți în învâlmășala produsă din cauza muncitorilor, cari n'au voit să asculte recomandățiunea agenților de a se retrage, însă, prin deciziunea sa, Curtea citează anume pe comisarul de poliție, Periețanu, care a fost lovit cu o cărămidă la gură și rănit grav, stabilind o legătură între faptul recurenților de a arunca cu cărămizi și rănirea zisului comisar; că, prin urmare, Curtea de apel arătând anume fapte personale și individuale, a făcut o bună aplicare a art. 185 și 186 din Codul penal și de aceea și acest motiv de casare este neîntemeiat.

Asupra motiunii III de casare:

«S'a violat art. 90 din Codul penal sau art. 174 comb. cu art. 175 din Codul penal și din nou incompetența: a) Când o ceată de oameni înarmați cu bastoane, pietre și cărămizi, adunată pe stradă, face dezordine și sgromotează și nu se risipește la cele trei somațiuni care s'ar face, comite în atare caz o crimă de turburare în contra ordinii publice prevăzută și pedepsită de articolul 90 din Codul penal. Dispoziția legii este copiată de sub vechiul Cod al Valachiei din timpul domniei lui Vodă Știrbey și legea veche paralelă românească s'a copiat după legea specială a Franței. Findcă atrupamentul avea complici și căpetenii înarmate, infracțiunea constituie o crimă de competența jurului după art. 105 din constituție; b) Sau dacă atribuim acestui atrupament armat, imputațiunea de a se fi împotrivit

cu violență funcționarilor polițienști care se găseau în executarea unui ordin superior, întrucât acest atrupament era mare și cei mulți aveau arme, adică în sensul art. 91 Proc. penală, lovind cu bastoane, petre și cărămizi, cei puțini cari s'ar fi prins agitănd astfel puteau fi pasibili de rebeliune armată potrivit art. 172 din Codul penal, însă trebuiau a fi trimiși să-i judece jurații ca materie criminală. Deci decizia a-tacată devine casabilă fără trimitere sau cu trimitere la jurați.

Considerând că așa precum sunt constatate faptele de Curtea de apel, nu poate fi vorba în speșă de delictul de rebeliune, de oarece recurenței nu s'au opus la executarea unui act al autorității publice nici n'au împiedicat executarea unui asemenea act; că nu s'a constatat un atac sau o rezistență cu violență, în contra vreunui funcționar administrativ sau judecătoresc, care ar fi fost însărcinat cu executarea vreunui ordin al autorității publice, pentru ca să fie rebeliune; Curtea a constatat că agenții polițienști poștați pentru ordine și liniștea publică, văzând că nu sunt în număr îndestulător spre a împiedica pe muncitori a merge în atrupament pe strade, au mai chemat și pe alții în ajutor și astfel au putut rezista și împiedica atrupamentul; că muncitorii văzându-se opriți de a merge în direcțiunea voită de ei au început a huidui și a arunca cu cărămizi în agenți; că acest fapt nu poate constitui crima de rebeliune, căci agenții polițienști nu se găseau în executarea unui ordin al autorității publice, administrative sau judecătorești sau în execuțiunea legilor, iar muncitorii nu pentru a rezista ordinului autorității de a nu merge în atrupament, au aruncat cu cărămizi și au huiduit, ci numai cu intențiunea de a ultragia pe agenți, de oarece vedeau că nu pot să-și ajungă scopul de a merge în corpore unde doreau, după cum constată Curtea de apel; că dar, nefiind vorba în speșă de rebeliune, care de altfel, după cum se pretinde ar fi fost săvârșită, ar fi constituit o infracțiune mult mai gravă decât cea calificată de Curtea de apel ca ultragiu, bine s'a făcut de instanțele de fond aplicațiunea art. 185 și 186 din Codul penal și deci, și acest motiv de casare este neintemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

CURTEA DE APEL, DIN BUCUREȘTI, SECT. I

Audiența dela 9 Aprilie 1910

Președenția d-lui OSCAR N. NICOLESCU, Prim-președinte

— P. N. Solomonescu cu Elena Preda —

Decizia civilă No. 95

Inscripțiune ipotecară. — Perimarea ei, dacă nu a fost reînnoită înaintea expirării termenului de 15 ani. — Dispozițiunile art. 1804 din Codul civil. — Dacă ele își au aplicațiunea în materie de perimarea unei inscripțiuni ipotecare. — (Art. 1786 și 1804 din Codul civil).

1. Inscripțiunea ipotecară nefiind o condițiune esențială pentru existența contractului de ipotecă, și întrucât ea n'a fost creată de legiilor decât ca o măsură de publicitate în interesul terților, este evident că dacă o inscripțiune ipotecară nu s'a reînnoit înaintea expirării termenului de 15 ani, așa precum prescrie art. 1786, cea inscripțiune nu mai poate produce nici un efect față de terții și ca atare urmează să fie perimată.

2. Dispozițiunile art. 1804 din Codul civil nu 'și pot avea aplicațiunea în materie de perimare a unei inscripțiuni ipotecare, această dispozițiune fiind edictată de legiilor numai pentru obținerea purgării unui imobil de privilegiu și ipotecă.

S'au ascultat din partea apelantului N. Solomonescu, d-nii avocați C. Stoicescu și N. Miclescu; iar din partea intimitei d-l M. Predescu.

Curtea,

Asupra apelului făcut de P. N. Solomonescu în contra sentinței civile cu No. 55/910 a Trib. Dâmbovia;

Având în vedere că prin această sentință tribunalul a respins cererea făcută de Parasciv N. Solomonescu de a se declara perimată inscripțiunea ipotecară luată de G. Dumitrescu, în calitate de înzestrător și părinte al Elenei Sterescu (azi Preda) prin ordonanța de inscripțiune cu No. 5243/92 a Președintelui Tribunalului Dâmbovia;

Având în vedere actele state la dosar, debaterile urmate și susținerile părților;

Având în vedere că astăzi, în instanță, apelantul Parasciv N. Solomonescu reclamant la prima instanță, în virtutea dreptului său de proprietar al imobilului în întindere de o jumătate de pogon, s'atut lângă gara Titu, învecinându-se la răsărit cu proprietatea d-lui Cristu Panait, fostă Gheorghe Opran, la apus cu proprietatea d-nei Radu Ilie Văduva, la miază noapte cu șoseaua comunală Titu și la miază zi cu proprietatea d-lui Fache Cioran, cerând a se declara perimată inscripțiunea ipotecară legală cu No. 5243 din 3 Octomvrie 1892, ce se luase la Tribunalul Dâmbovia asupra acestui imobil, pentru garantarea dotei alienabilă a intimitei fostă soția defunctului Dobre Sterescu, urmează să vedem dacă această cerere este întemeiată;

Este incontestabil că apelantul este actualul proprietar al imobilului asupra căruia s'au luate inscripțiunea ipotecară legală No. 5243 din 3 Octomvrie 1892, a cărei perimare se cere. Această rezultă din actele atașate la dosar și anume din contractul de vânzare intervenit la 15 Aprilie 1887 între Tache Cioran și Dobre Sterescu, autentificat și transcris la Trib. Dâmbovia, din contractul de donațiune intervenit la 11 Noemvrie 1904 între Sterie Anastasiu, Constantin Sterescu, Ecaterina Sterescu autentificat de Trib. Ilfov și transcris la Trib. Dâmbovia și contractul de vânzare intervenit între Ecaterina Sterescu și P. N. Solomonescu la 19/6, autentificat de Trib. Ilfov și transcris de Trib. Dâmbovia. Afară de aceasta nici intimata astăzi în instanță nu mai contestă apelantului dreptul de proprietate;

Find proprietar al acestui imobil, este neîndoios că dânsul are tot interesul a obține degrevarea acestui imobil prin perimarea inscripțiunii ipotecare, pe baza dispozițiunilor art. 1786 din Codul civil, întrucât intimata nu s'ar fi conformat dispozițiunilor acestui text de lege pentru a cere și obține reînnoirea inscripțiunii ipotecare în curs de 15 ani din ziua din care s'a luat inscripțiunea;

Alegațiunea intimitei că apelantul deși cumpărător al imobilului ipotecat, totuși întrucât a cumpărat acest imobil cu această sarcină, urmând a plăti inscripțiunea ipotecară, n'ar fi îndreptățit de a cere perimarea acestei inscripțiuni ipotecare pentru lipsa de reînnoirea inscripțiunii ipotecare în termenul de 15 ani prescris de art. 1786 din Codul civil, întrucât n'ar putea avea mai multe drepturi decât însăși autorii săi, debitorii acestei sume pentru care s'a luat această inscripțiune ipotecară, este neîntemeiată. Nu trebuie să se confunde ipoteca cu inscripțiunea ipotecară. Ipoteca este însuși contractul ce intervine între proprietarul imobilului în calitate de debitor și creditor, contract solemn care urmează a fi făcut cu forme autentice și prin care debitorul afectează imobilul drept garanție creditorului pentru suma ce a primit ca împrumut. Inscripțiunea ipotecară este cu totul independentă de contractul de ipotecă, căci, independent de luarea inscripțiunii ipotecare, contractul de ipotecă care este o convențiune a părților subsistă, însă nu poate fi opusă terților. Pentru a putea fi opusă terților, legitorul, în mod precis a prescris luarea inscripțiunii ipotecare, care nu este decât o publi-

citare, și în care scop a și dispus, în mod formal, prin art. 1778 din Codul civil, că între creditorii ipotecă fie legală, fie convențională, nu are rang decât din ziua inscripțiunii sale în registru, iar prin art. 1786 din Cod. civ., a mai prescris că inscripțiunile conservă dreptul de privilegiu și de ipotecă în curs de 15 ani din ziua în care s'a făcut inscripțiunile, adăugând că efectul lor înțeală dacă inscripțiunile nu au fost reînnoite înaintea expirării acestui termen;

Așa dar, fiind cert că inscripțiunea ipotecară nu este o condițiune esențială pentru existența contractului de ipotecă și că n'a fost creată de legiuitor decât ca o măsură de publicitate în interesul terților, este evident că în cazul de față constatându-se că inscripțiunea ipotecară legală a cărei primare se cere de apelant, nu s'a reînnoit în termenul de 15 ani, așa precum a prescris legiuitorul, nu mai poate produce nici un efect față de terți și ca atare urmează a se declara perimată;

Apelantul, în cazul de față, nu poate fi considerat de cât ca terțiu deținător întrucât deține imobilul în cesiune în virtutea unui contract de cumpărătoare;

Fiind terțiu deținător nu tot dreptul și tot interesul de a cere perimarea acestei inscripțiuni ipotecare legale pentru neîndeplinirea acestei formalități, căci prin neîndeplinirea acestei formalități, inscripțiunea ipotecară față de dânsul, terțiu deținător al imobilului ca și față de orice creditor, a încetat de a produce vre-un efect. Interesul apelantului e cu atât mai vădit cu cât deținând imobilul în virtutea unui contract de cumpărătoare transcris, intimată în calitate sa de creditoare n'ar mai putea lua nici o inscripțiune ipotecară, imobilul nemai fiind proprietatea debitorilor săi. Afară de aceasta, în cazul de față, apelantul are tot interesul de a cere perimarea acestei inscripțiuni ipotecare întru cât i s'a și urmărit imobilul, precum rezultă din comandamentul aflat la dosar. (A se vedea Planiol, Vol. II, pag. 935 și 956 și Laurent Vol. 30, pag. 530 și Vol. 31, pag. 105).

Din cele ce preced, fiind cert că inscripțiunea ipotecară legală, No. 5243 din 3 Octomvrie 1892 n'a fost reînnoită în termen de 15 ani, este evident că pe baza dispozițiilor art. 1786 din Codul civil, apelantul în calitate de terțiu deținător are tot dreptul și interesul de a cere perimarea acestei inscripțiuni ipotecare și, ca atare, din acest punct de vedere admițându-se apelul și în consecință și cererea dela prima instanță, urmează a se declara perimată inscripțiunea ipotecară;

În ce privește alegațiunile intimeate că actul de cumpărătoare al apelantului ar fi simulat, urmează a se respinge ca neîntemeiată, întru cât astăzi în instanță în sprijinul simulațiunii nu invoacă nici un motiv serios. Singurul fapt că prețul cu care s'ar fi cumpărat imobilul ar fi un preț minim, față cu valoarea imobilului nu ne poate îndritui a decide că acest contract de vânzare ar fi simulat;

Asemenea este neîntemeiată și susținerea că, în cazul de față, apelantul n'ar putea obține perimarea acestei inscripțiuni ipotecare întru cât nu ar fi notificat în conform cu art. 1804 din Codul civ., contractul de vânzare. Nici un text de lege nu cere îndeplinirea acestei formalități pentru obținerea primăriei unei inscripțiuni ipotecare și, ca atare, aceste dispozițiuni nu și pot avea aplicațiunea în materia primăriei unei inscripțiuni ipotecare. Aceste dispozițiuni au fost edictate de legiuitor numai pentru obținerea purgării unui imobil de privilegiu și ipotecă;

Având în vedere și cererea de cheltueli de judecată făcută de apelant și apreciind asupra cheltuelilor făcute de Curte le fixează la suma de lei două sute.

Pentru aceste motive, Curtea admite etc.

(ss) Oscar N. Niculescu; D. G. Maxim; Aristide Alexandrescu; T. Brăiloiu.

Grefier, (s) I. Bărgan

Audiența dela 1 Aprilie 1910

Președenția d-lui OSCAR N. NICOLESCU Prim-președinte
Coralia V. Constantinescu cere reînnoirea inscripțiunii ipotecare

Inscripțiune ipotecară. — Nereînnoirea ei în termenul prevăzut de art. 1786 din Codul civil — Perimarea ei.

O inscripțiune, nefiind reînnoită în termen de 15 ani, prevăzut de art. 1786 din Codul civil, este perimată și trebuie, prin consecință, a fi considerată ca și cum n'ar fi fost luată.

Prin urmare, cu drept cuodnt Tribunalul respinge cererea de reînnoirea unei asemenea inscripțiune, întru cât nu se poate concepe reînnoirea unui lucru care a încetat de a mai exista.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Coralia V. Constantinescu cu autorizația soțului său V. Constantinescu, în contra jurnalului Trib. Prahova, secția I cu No. 1885 din 23 Februarie 1910;

Având în vedere că prin acest jurnal, Tribunalul a respins cererea apelantei Coralia V. Constantinescu de a se reînnoi inscripțiunea luată prin ordonanța presidențială cu No. 8433/94;

Având în vedere susținerile apelantei și actele din dosar;

Având în vedere faptele și motivele din jurnalul apelat pe cari Curtea găsindu-le întemeiate și le însușește;

Având în vedere pe lângă acestea, că inscripțiunea luată de Coralia V. Constantinescu fostă Pitiș, prin ordonanța de inscripțiune cu No. 8433 din 29 Decemvrie 1894 nefiind reînnoită în termenul de 15 ani, prevăzut de art. 1786 din Codul civil, ea este perimată și trebuie prin consecință a fi considerată ca și cum n'ar fi fost luată; că, dar, bine Tribunalul a respins cererea de reînnoire a acestei inscripțiuni, întru cât nu se poate concepe reînnoirea unui lucru care a încetat de a mai exista;

Având în vedere că perimarea inscripțiunii lasă intact dreptul de ipotecă; că dar apelanta a putea lua o nouă inscripțiune, însă, după dreptul comun și după formele legale și care inscripțiune nu va produce efect decât dela data ei;

Că astfel fiind apelul de față este neîntemeiat și urmează a fi respins;

Pentru aceste motive, Curtea respinge apelul, etc.

(ss) Oscar N. Niculescu; D. G. Maxim; Ar. Alexandrescu
Grefier, (s) I. Bărgan

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PRAHOVA, S. I

Audiența dela 23 Februarie 1910

Președenția d-lui AL. DEMETRESCU Prim-președinte
Coralia V. Constantinescu cere reînnoirea inscripțiunii ipotecare.

Jurnal No. 1885

Inscripțiune ipotecară. — Dreptul ce ea conferă și timpul cât o asemenea inscripțiune este valabilă. — (Art. 1786 din Codul civil).

După dispozițiunile art. 1786 din Codul civil, inscripțiunile conferă dreptul de privilegiu și ipotecă în curs de 15 ani din ziua în care s'a făcut inscripțiunea, și efectul lor înțeală dacă inscripțiunile nu au fost reînnoite înaintea expirării acestui termen.

Tribunalul,

Având în vedere cererea făcută de Coralia V. Constantinescu, cu autorizația și consimțământul soțului său V.

Constantinescu, prin petiția înregistrată la No. 6333/910, de a se ordona reînnoirea inscripțiunei ipotecare luate prin ordonanța de inscripțiune No 8433 din 29 Decembrie 1894, asupra imobilului compus din una casă cu locul ei, situată în orașul Ploesti, sub. Sf Ioan, piața Oborului, învecinat la miază noapte cu Curtea bisericii Sf. Ioan, la miază zi cu piața Oborului, la apus cu str. Câmpinei și proprietatea Ivanciu Nedelcovici și la răsărit cu Dumitru Ion Ioniană, pentru garantarea sumei de lei 4000 ce a constituit ca dotă lui Gh. H. Pitii;

Având în vedere că după dispozițiunile art. 1786 din Codul civil, inscripțiunile conferă dreptul de privilegii și ipotecă în curs de 15 ani din ziua care s'a făcut inscripțiunea, și efectul lor încetează dacă inscripțiunile nu au fost reînnoite înaintea acestui termen;

Având în vedere că dela 29 Decembrie 1894, data cererii de inscripțiune, până la 13 Februarie 1910, data cererii de reînnoire a acestei inscripțiuni, fiind trecut mai mult de 15 ani, cererea de față urmează să fie respinsă;

Pentru aceste motive, tribunalul respinge, etc.

(ss) Al. Al. Demetrescu; C. Magheru

p Grefier (s) Cioceanu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PUTNA, SECȚIA I

Audiența dela 8 Decembrie 1909

Președenția d-lui NEGRESCU, președinte

Ecaterina N. Gavrilescu, urmărire imobiliară

Proces-verbal No. 6254

Urmărire imobiliară. — Constațiune la executare. — Termenul în care au a fi făcute constațiunile. — Dacă ele pot fi făcute numai înaintea primului termen de adjudecare sau și înaintea celui de al doilea termen pentru adjudecarea provizorie. — (Art. 525 din Procedura civilă).

In art. 525 din Proc. civilă nefiind determinat că constațiunile să fie introduse înaintea primului termen de adjudecare provizorie, prin aceasta a lăsat cu totul la latitudinea celor interesați ca constațiunile să fie făcute, fie înaintea primului termen de adjudecare, fie, în cazul când vânzarea s'a amânat, înaintea celui de al doilea termen fixat pentru adjudecarea provizorie, destul numai ca constațiunile să fie făcute cu cel puțin 20 zile înainte de ziua fixată pentru adjudecarea provizorie, sub pedeapsa nulității prescise de art. 732 din Proc. civilă.

Tribunalul,

Asupra incidentului ridicat de creditoarea Ecaterina N. Gavrilescu prin apărătorul său G. Miciora, cum că orice constațiune îndreptată contra unei urmăriri de nemisătoare trebuie introdusă cu 20 zile înaintea primului termen fixat pentru adjudecarea provizorie, iar nu, dacă vânzarea unui imobil s'a amânat din diferite cauze, să se facă constațiune înaintea celorlalte termene ce vor mai fi de adjudecare provizorie, acest lucru rezultând din art. 525 din Proc. civilă, alin. 2;

Având în vedere că, pentru a preciza timpul până când se poate face opoziție — constațiune — la urmărire imobiliară, fie de datornic, sau din partea celor de al treilea cari intervin, trebuie să se vadă întâiu că în art. 525 din Proc. civilă nu se determină că constațiunile să fie introduse înaintea primului termen de adjudecare provizorie, ci se arată numai ca să fie făcute înainte de ziua fixată pentru adjudecarea provizorie; că neintroducând legiuitorul cuvântul de primul termen pentru adjudecarea provizorie, n'a introdus nici îngrădirea ce se pretinde că rezultă din art. 525 și a lăsat cu totul la latitudinea celor interesați ca constațiunile să fie făcute fie înaintea primului termen de adjudecare, fie, în cazul când vânzarea s'a amânat, înaintea celui de al doilea termen fixat pentru adjudecarea pro-

vizorie a imobilului; că singura condiție cerută de articolul 525 din Proc. civilă pentru opozițiile în înlesul de constațiune ce se fac de datornic sau de cel de al treilea contra unei urmăriri de nemisătoare, nu este decât aceea că constațiunile să fie făcute cu cel puțin 20 zile înainte de ziua fixată pentru adjudecarea provizorie; iar această cerință a legii în caz când nu s'a îndeplinit conform art. 732 din Proc. civilă este sub pedeapsă de nulitate, deci constațiunea este tardivă și n'are nici un efect, fiind considerate cele 20 zile ca un termen fatal;

Având în vedere, că a da al înțelege dispoziției clare a art. 525 din Proc. civilă, alin. 2, adică a statua ca orice opoziție sau constațiune contra unei urmăriri imobiliare să fie admisă numai atunci când s'a introdus înainte de ziua fixată pentru primul termen fixat de adjudecare provizorie, înseamnă să se introducă o decădere a unui drept pe care legea n'o prevede și a creea acolo unde legea nu dispune: că, orice decădere de drepturi prin ea însăși fiind un lucru destul de grav și cu consecințe păgubitoare pentru părțile interesate, pe de-o parte e de strictă interpretare și limitată numai la cazul special pe care-l arată legea, pe de altă parte trebuie categoric statornicită de lege; că, în speță, din cuprinsul art. 525 din Proc. civilă nerieșind această decădere și nici din spiritul legiuitorului nu se întrevide ca să fi avut în vedere această măsură restrictivă pentru opozițiile îndreptate contra unei urmăriri imobiliare, urmează, ca consecință, ca incidentul ridicat să fie respins ca neîntemeiat;

Considerând că, de altfel, chiar din intenția ce a călăuzit pe legiuitor la redactarea art. 525 din Proc. civilă rezultă acest lucru, întru cât cel interesat în totdeauna va introduce constațiunea înaintea primului termen de adjudecare provizorie, afară de cazul când ar avea vreun argument plauzibil de amânarea vânzării, când, obținând amânarea, va face și constațiunea la timp înaintea celui de al doilea sau al treilea termen dobândit pentru vânzarea imobilului; că în ipoteza cu care nu va avea siguranța amânării vânzării, cel interesat se va grăbi cu introducerea constațiunii dacă va avea motive temeinice în sprijinul ei așa că străgăniile din acest punct de vedere vor fi înlăturate;

Considerând că asupra cuprinsului art. 525 din Proc. civilă, alin. 2, înalta Curte de casație și justiție s'a pronunțat în mai multe rânduri, uneori decidând ca constațiunile să fie făcute înaintea primului termen de adjudecare provizorie, altelei ca să fie introduse oricând cu 20 zile înaintea termenului fixat de adjudecare provizorie, indiferent dacă acest termen e cel dintâu sau al doilea; că, în cele din urmă părerea a doua a prelat și jurisprudența la noi s'a fixat în acest sens;

Pentru aceste motive, redactate de d-l C. Panaiteanu, magistrat stagiar, admite în principiu constațiunea, etc.

(ss) Negrescu; Cristof; G. Marosin

Grefier (s) N. M. Leonescu

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența dela 18 Ianuarie 1910

Președenția d-lui N. C. SCHINA, președinte

Sentința No. 12

Vânzare pentru ieșire din indiviziune. — Dacă Tribunalul de Notariat este competent a judeca constațiunile ce se ivesc cu ocazia vânzării. — (Art. 525, 530, 696 și 689 din Proced. civilă).

1. Din combinațiunea art. 696 și 689 cu art. 525 și 530 din Proced. civilă, rezultă că la vânzările pentru ieșire din indiviziune nu se pot face

conestațiuni așa precum se admit la vânzările silite.

2. In materie de vânzare pentru ieșire din-indiviziune, tribunalul de notariat, care are o competență specială și excepțională, nu face decât să execute mandatul dat de tribunalul judecării fondului unde a fost pendinte cererea de partaj, de a vinde un imobil sau mai multe ce nu se pot împărți în natură;

Prin urmare, contestațiunile ce se ivesc cu privire la asemenea vânzare nu pot fi rezolvate de tribunalul de notariat, ci numai de tribunalul de fond care a dispus vânzarea imobilului și care a dat sentința definitivă pentru ieșire din indiviziune.

Tribunalul,

Având în vedere contestațiunea făcută de d-l Petre I. Pescaru, prin petiția înreg. la No. 34964/909 din 11 Decembrie 1909, la vânzarea imobilului din București, strada Găitanari-No. 29;

Având în vedere că din actele din dosar se vede că acest imobil a fost scos în vânzare de Trib. notariat, prin jurnalul No. 7775/909, în urma intervenției Trib. Ilfov, secția 3-a c. c., pentru ieșire din indiviziune, aceasta în baza sentinței celui tribunal cu No. 645/908, rămasă definitivă și investită cu formula executorie;

Având în vedere că numitul contestator, Petre I. Pescaru, prin contestațiunea sa cere a se anula formalitățile de vânzare, în ceea ce privește acest imobil, ca fiind proprietatea sa, aceasta în baza actului de vânzare, autentificat de Tribunalul Ilfov, secția Notariat, la No. 8425/908 și transcris la No. 3500/908, precum și în baza ordonanței de adjudecare No. 612 din 24 Februarie 1903, investite cu formula executorie sub No. 568 din 29 Aprilie 1903;

Având în vedere că defendorii, prin avocatul lor, s'au opus la admiterea acestei contestațiuni, susținând că nu se poate face contestațiune contra vânzărilor pentru ieșire din indiviziune și că aceste contestațiuni trebuiesc îndreptate la tribunalul unde s'a judecat procesul de partaj și care a ordonat vânzarea imobilului prin licitație publică;

Având în vedere că, așa fiind, chestiunea ce se pune pentru tribunal e aceea de a se ști dacă în vânzările pentru ieșire din indiviziune se pot face contestațiuni și unde trebuiesc adresate;

Având în vedere că în drept, pe de o parte, după dispozițiunile art. 696 din Proced. civilă, vânzările pentru ieșire din indivizie se fac după formele prevăzute pentru vânzările de minori, iar pe de altă parte art. 689 din Proced. civilă din capitolul vânzărilor pentru minori, care enumeră dispozițiile sau regulile dela vânzările silite, cari se vor aplica și vânzărilor pentru minori, recte și la cele pentru ieșire din indiviziune, nu vorbeste nimic și despre contestațiile ce s'au putea naște și de cari se ocupă art. 525 și 530 din Proced. civilă, așa că din combinarea acestor texte rezultă în mod neîndoios că contestațiuni nu se pot face și la vânzările pentru ieșire din indiviziune ca la vânzările silite;

Având în vedere că, în afară de aceasta, în vânzările pentru ieșire din indiviziune Trib. de Notariat, secție de competență specială și excepțională, notariat legii sale organice, nu face decât să execute mandatul dat de tribunalul de fond, unde este pendinte cererea de împărțea, de a vinde, după formele vânzărilor publice, un imobil din masa succesorală, care nu se poate împărți comod în natură, fixându-i chiar prețul dela care trebuie să înceapă licitațiunea; Că în aceste con-

dițiuni orice contestații s'ar ivi în fața Trib. de Notariat nu pot fi rezolvate decât de tribunalul de fond, care a dispus scoaterea în vânzare, și ca consecință, a acestui principiu și a dependenței Tribunalului de Notariat, în această materie de tribunalul de fond, jurisprudența e constantă în a decide;

Că atunci când prețul la licitațiune ar fi inferior prețului fixat de tribunalul de fond, Tribunalul de Notariat nu va putea vinde, ci va trebui a cere avizul tribunalului de fond asupra scăderii prețului;

Considerând, pe de altă parte, că vânzările pentru ieșire din indiviziune se fac în baza unei sentințe, rămasă definitivă a tribunalului de fond, cum este în speță sentința No. 654/9 8 a Trib. Ilfov, secția 3-a c. c.; ori, conform principiilor generale, singura instanță în drept a rezolva contestațiunile cari s'ar ivi în contra aducerii la îndeplinire a dispozițiunilor din acea sentință, este instanța care a pronunțat acea sentință, în speță secția 3-a, deci și din acest punct de vedere contestațiunea făcută de d-l Petre I. Pescaru trebuie respinsă ca inadmisibilă, urmând ca ea să fie adresată Trib. Ilfov, secția 3-a c. c.

Pentru aceste motive, redactate de d-l Jonescu-Dolj, tribunalul respinge, etc.

(ss) N. C. Schina; J. Jonescu-Dolj.

Grefier (s) A. Argintoianu

JUDECATORIA OCOL. RURAL SURAIA-PUTNA

Adiența dela 8 Maiu 1910

Vas. Neculai și George P. Nica cu Marioara Iordache D. G. Toader.

Adopțiune — Contract solemn. — Consimțământul expres al părților. — Ce se înțelege prin cuvintele, ca hotărârea în materie de adopțiune să fie nemotivată. — (Art. 318 și 320 din codul civil).

1. Adopțiunea este un contract solemn care însă numai prin intervențiunea justiției capătă ființă, de aceea este absolut necesar ca consimțământul ambelor părți contractante să fie luat în condițiunile prevăzute de art. 318 din codul civil.

2. Luarea consimțământului trebuie să fie menționat în mod expres în corpul hotărârii de adopțiune, fiindcă după modificarea unor articole prin legea din 15 Martie 1906, adopțiunea se poate face și verbal, și dacă nu se arată în hotărâre că s'a luat consimțământul, actul este nul ori de câte ori părțile neștiind carte, n'au depus autentificată cererea de adopțiune previzută de art. 20 din legea timbrului, și când nu se constată nici din actele aflate la dosar, că părțile s'au prezentat înaintea judecătorului.

3. Dacă legiuitorul zice că hotărârile de adopțiune se va da printr'un proces-verbal „nemotivat“, aceasta nu înseamnă altceva decât că judecătorul nu trebuie să scrie în hotărâre aprecierile, nu trebuie să arate motivele ce l'au determinat să încuviințeze sau să nu încuviințeze adopțiunea; în orice caz el este dator să arate în procesul-verbal ce încheie că părțile s'au prezentat în Camera de consiliu, că acolo s'a verificat actele depuse, și s'a luat consimțământul lor că adopțiunea se face cu voința amândorora.

Judecata,

Având în vedere că în procesul de față, Vasile, Neculai și Gheorghe P. Nică cer anularea actului de adopțiune intervenit între G-grigore Albu și Marioara Vasile State, actualmente Marioara Iordache Dumitru Gh. Toader;

Având în vedere susținerile părților și actele aflate la dosar;

Având în considerațiune că adopțiunea este un act solemn, un contract judecătoresc, adică voința părților

trebuie să fie manifestată neapărat înaintea unei instanțe judecătorești, și numai în urma încuviințării justiției acest contract capătă ființă;

Considerând că în contractele solemne sunt forme intrinseci cari constituiesc esența și ființa actului și lipsa lor are ca sancțiune anularea acelor acte juridice; cum și legile prohibitive atrag de drept nulitatea actelor făcute fără îndeplinirea formelor legale și această nulitate rezultă în mod virtual din însuși legea care prescrie anume forme, în speță, dispozițiunile prevăzute în art. 318 din codul civil;

Având în considerație că dacă conform art. 942 din codul civil, contractul este acordul între două sau mai multe persoane spre a constitui sau a stinge între dănsii un raport juridic, se înțelege de la sine, că pentru existența unui contract, trebuie să existe consimțământ; de altfel art. 948 din codul civil prevede că una din condițiunile esențiale pentru validitatea unui contract, este consimțământul, și în consecință ori de câte ori într-un contract nu este, sau cu nimic nu se constată că a fost consimțământ, actul se consideră ca inexistent, iar în cazul când consimțământ există dar este viciat, numai atunci obligațiunea devine anulabilă;

Având în vedere că cercetând dosarul adopțiunei, acolo se găsește o cerere semnată prin punere de deget de Grigore Albu, Marioara Vasile Statu și Gafița Gr. Albu, și pe această cerere este pusă rezoluția: «Se va hotărî conform art. 320 din codul civil»; altară de aceasta, mai este format pe coală de 2 lei și semnat tot prin punere de deget de aceleași persoane, actul de adopțiune care nu este autentic și nici nu există pe acest act cel puțin vreo rezoluțiune în sensul, că părțile s'au prezentat, că s'a stabilit identitatea lor printr-unul din mijloacele prevăzute în lege, că au declarat dacă cererea este cu consimțământul lor, lucruri imperios necesare și prevăzute în art. 318 din codul civil; și cum nici în procesul-verbal prin care se încuviințează adopțiunea, nu este nimic nici de prezentarea părților contractante, nici de consimțământul lor, și nici cel puțin nu este menționat articolul 318 — ca prin deducțiuni să se considere că judecătorul menționând art. 318, implicit a înțeles că s'a respectat dispozițiunile prevăzute în acest text — ci sunt enunțate în acest proces-verbal numai art. 319 și 320 din codul civil: fără îndoială, nu se poate susține că intervenția justiției a consfințit voința părților; căci nimeni nu poate afirma că a fost sau nu o fraudă din partea părților interesate, sau substituirii de persoane, și nimeni nu poate susține că adopțiunea a fost într-adevăr cu voința defunctului Grigore Albu și că el a dat consimțământul său în fața judecătorului, fiindcă cu nimic nu se constată existența consimțământului, și deci lipsind consimțământul, urmează a se anula adopțiunea, considerând actul ca inexistent și de nul efect;

Având în vedere că înainte de legea din 15 Martie 1906 era discuție, dacă actul de adopțiune format pe coală de 2 lei trebuia ca în prealabil să fie autentic și sau nu, iar suprema noastră Curte s'a pronunțat că: «Legea nu cere ca mai înainte de a se procedea la încuviințarea adopțiunei, să se autentifice actul de adopțiune; este destul ca actul de adopțiune să fie făcut înscris, pe timbrul legal și semnat de părți, căci prin prezentarea părților înaintea Tribunalului și luarea consimțământului, el capătă caracterul unui act autentic (Dreptul No 26/906);

Cum însă modificându-se în anul 1906 articolul 318 din codul civil, s'a suprimat cuvântul «înscris», se înțelege că declarațiunea de adopțiune poate astăzi fi verbală; aceasta este părerea d-lui Dim Alexandresco (Dreptul civil, vol. II, ed. II-a, pag 433); părerea contrarie este că această interpretare este în contradicție cu art. 20 din legea timbrului și că prin noua modificare părțile sunt ținute să întocmească actul de adopțiune pe coală de 2 lei care va servi ca drept cerere ce sesizează instanța — cu alte cuvinte, legiuitorul a

consfințit jurisprudența înaltei Curți de casație, că actul de adopțiune n'ar fi nevoie să fie autentic, ci va fi o simplă cerere — iar judecătorul primind cererea va verifica și actele depuse, după care deosebit va constata prin procesul-verbal ce încheie, declarațiunea consimțământului a părților contractante (Corneliu Botez, Noul codice de ședință al judecătorului de ocol, pag. 587);

Considerând că ambele păreri au aceeași soluțiune că judecătorul trebuie să ia act de declarațiunea părților și să constate că adopțiunea este cu consimțământul amândorora; și fiindcă în speță, părțile nestiind carte, nu există nici propria lor semnătură pe contractul format și deci nici nu se poate susține că actul fiind subscris de părți, mai mult sau mai puțin este o dovadă de voință lor exprimată, prin urmare, încotată se învederează lipsa de consimțământ în acest contract solemn;

Având în vedere că art. 318 din codul civil, ultimul alineat, prevede că declarațiunea de consimțământ se poate face și prin act autentic de judecător de ocol, cum însă această dispozițiune s'a prevăzut pentru a lămurii o altă chestiune controversată, și anume că adopțiunea poate fi consimțită prin manjari, investiții bine înțelese cu procură autentică și specială; de altfel în cazul de față neexistând act autentic, acest alineat nu poate fi discutabil în speță unde se remarcă o lipsă totală de consimțământ, căci în procesul-verbal nu există nici o mențiune de art. 318 din codul civil, nici o vorbă de prezentarea părților, nici un cuvânt pentru luarea consimțământului, — de altfel nici cel puțin din rezoluțiunile puse de acte nu reiese acest lucru, într-un că pe actele verificate nu se văd decât viza judecătorului — și în fine, toată hotărîrea nu conține decât următoarele rânduri:

«Astăzi 31 Decembrie 1907, văzând actele depuse de petiționari cari s'au oprit la dosarul cauzei;

«Văzând că formalitățile cerute de lege sunt îndeplinite;

«În baza art. 319 și 320 din codul civil hotărăște:

«Se încuviințează adopțiunea;

«Greșierul va satisface dispozițiunile art. 323 din codul civil».

Având în considerație că dacă legiuitorul a zis că hotărîrea se va da «nemotivat», n'a înțeles altceva, decât că nu se va face aprecieri, nu se va arăta ce considerente au determinat judecata să încuviințeze sau să nu încuviințeze adopțiunea; că aceasta a fost intențiunea legiuitorului, reiese și din practica judecătorească, căci în toate hotărîrile de adopțiuni la începutul hotărîrei se vorbește de prezentarea părților, luarea consimțământului în mod formal de către judecător și mențiunea în același timp că s'au verificat actele depuse în Camera de consiliu (în acest sens și d-l Corneliu Botez, Noul codice de ședință al judecătorului de ocol);

Astfel dar, pentru toate considerațiunile mai sus arătate, și având în vedere că din actele aflate în dosarul adopțiunei, prin nici un rând emanat de la judecătorul respectiv care a încuviințat adopțiunea, nu se constată că părțile contractante au manifestat judecătorului voința lor; nefiind nici propria lor semnătură pe actele depuse, nestabilindu-se prin nici unul din mijloacele admise de lege identitatea lor, și nici că s'au prezentat în Camera de consiliu, și neexistând niciieri consemnat că s'a luat consimțământul părților în acest contract solemn, și într-un că nu există consimțământ, incontestabil că contractul n'are ființă, n'are utilitate sau existență legală, și această chestiune fiind de ordine publică se poate invoca de ori și cine, având acest drept mai ales erezii adopătorului cari pot interveni chiar în cazurile când sunt nulități relative, și cari fără îndoială sunt în drept a cere anularea în cazuri de nulități absolute, cum este în speță.

Pentru aceste motive, admite acțiunea de anulare.

Judecător, (s) V. Mamigonian.